

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แฉาย
จอมจักรา
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่าง ๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่ขอมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคละระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบโฉมของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุพาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุพาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासनाชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสร้งงานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 23

ตอน แงซายจอมจักรา

193

กองทัพเตรียมยตราเคลื่อนขบวนออกจากที่ตั้งใจในตอนเช้าระหว่างเตรียมการ ซึ่งอาศัยเวลาเพียงเล็กน้อยนี้ รพินทร์ออกสำรวจสอบถามและหยั่งเสียงบรรดาทหารน้อยใหญ่ เพื่อประเมินผลเสียหายของกองทัพระหว่างที่กองโจรเข้าโจมตีเมื่อคืนนี้ และนำกลับมาแอบรายงานให้เจ้านายของเขาทราบ

“ทหารหลวงตายทั้งหมด 148 คน ฝ่ายโจรตายเพียง 20 นักโทษทั้ง 6 คนรอดปลอดภัยไปได้หมดทุกคน กระโจมถูกเผา 12 หลัง แต่ดับกันทัน ความจริงฝ่ายทหารหลวงจะตายมากกว่านี้ ถ้าหากกุดะมะได้สั่งให้รหัสยะถอนทหารที่ออกติดตามกลับเข้าที่ตั้งเสียก่อน เพราะมีพลธนูของฝ่ายโจรอีกนับร้อยคอยดักริงสกัดอยู่แล้ว”

ทุกคนฟังอย่างตื่นเต้นยินดี ในส่วนลึกของจิตใจเข้าข้างพวกโจรหรือกองทัพประชาชนอย่างเต็มที่

“สมน้ำหน้ามัน!”

ไชยยันต์พูดออกมาอย่างสาใจปนหัวเราะ

“นี่มันแสดงให้เห็นชัดเลยที่เดียวว่า ระหว่างทหารหลวงพวกนี้กับกองทหารโจร ฝีมือและยุทธวิธีในการรบเทียบกันไม่ได้เลย อัตราตายของฝ่ายทหารหลวงเป็น 7 เท่าเศษของฝ่ายโจร เรียกว่าหนึ่งคนสามารถแลกได้ถึง 7 คนกว่า ช้ายังเอานักโทษหนีลอยนวลไปได้เสียอีก สังเกตดูกองโจรพวกนี้คล่องตัวเหลือเกิน คงจะเป็นหน่วยจู่โจมที่ฝึกกันมาเป็นพิเศษโดยเฉพาะที่เดียว”

“น่าเสียดาย”

มาเรียว่าอย่างมันเขี้ยวแทน

“บุกทะลวงกันเข้ามาจนถึงใจกลางทัพแบบนี้ได้แล้ว น่าจะเข้าไปถึงตัวรหัสยะ ตัดหัวให้ได้”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

ดาร์วินสนับสนุน ตาของหล่อนเป็นประกายแวววาวเมื่อ
หวนคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

“ที่แรกฉันคิดว่ารหัสยะเป็นคนเก่งกล้าสามารถ เป็นคน
มีฝีมือในเชิงอาวุธสมกับเป็นจอมทัพ ที่ไหนได้ เขาซื้ขลาดที่สุด
ระหว่างที่พวกโจรเข้าโจมตี ทหารองครักษ์ของเขาเป็นร้อยๆ
ห้อมล้อมจอมทัพไว้ใจกลาง ตัวรหัสยะเองก็ดูท่าจะตกใจอยู่
ไม่ใช่หน่อย ได้แต่แกว่งดาบปากตะโกนเหวๆอยู่กลางที่ล้อม
ทำพ่นกันได้เลย ถ้าได้เผชิญหน้ากับแม่เสือร้ายเมยานีนั้น
ตัวต่อตัว ฉันว่าไอ้ฉว่นนั้นห้าวขาดแน่ ฉันเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด
นี้ก่อนหน้าที่รพีรินทร์จะจุดให้หนีเข้ามาในแคมป์”

แล้วหล่อนก็ทำความเข้าใจพรรคพวกทุกคนทราบถึงความ
เป็นไปว่า เนื่องมาจากเหตุไร ทั้งหล่อนและรพีรินทร์จึงออกจาก
กระโจมไปพบกองเลือดของทหารยามที่พวกกองโจรดอดเข้ามา
เก็บเจียบ กองอยู่หน้ากระโจมนั่นเอง และพบสิ่งพิรุณชนสงสัย
หากยังไม่ทันจะสังเกตอะไรได้มาก เหตุการณ์ร้ายก็ระเบิดขึ้น
เสียก่อนดำดา จนสับสนไปหมดไม่รู้ฝ่ายใดเป็นฝ่ายใด

“ถ้าลงแบบนี้ มันก็แสดงให้เห็นแล้วว่า กำลังโจรคอย
เกาะติดกองทัพใหญ่นี้ ประดุจหมาจิ้งจอกที่คอยดักรับจะเล่นงาน

อยู่เสมอทีเดียว อาจเข้าเล่นงานเมื่อไหร่อีกก็ได้ และการปฏิบัติงานเมื่อคืนนี้ได้ผลอย่างเต็มที่ ถือโอกาสตอन्हัสยะชะละใจคิดว่าไฟรพลของตนยกมาเป็นทัพใหญ่ กำลังโจรส่วนน้อยคงไม่กล้า”

เซษฐากล่าว แล้วถามรพินทร์ว่า

“มีทหารโจรคนไหนเสียท่าถูกจับเป็นอีกบ้างไหม ระหว่างการประจัญบานเมื่อคืน”

“ไม่มีเลยครับ ที่พลาด ก็ถูกอาวุธตายหมด ส่วนมากถูกธนูยิงจากเบื้องหลัง ในขณะที่ควมม้าหนี และในจำนวนที่ตายเหล่านั้นก็ไม่มีนักโทษทั้ง 6 คนด้วย”

“สังเกตสีหน้าท่าทีรหัสยะเป็นอย่างไรบ้างเข้าวันนี้ พบหน้ากันแล้วยัง?” ดารินถามยิ้มๆ

“ผมไม่อดทนดูหน้าเขาเลย เขาโกรธแค้นมาก งุ่นง่าน และผรุสวาทตลอดเวลา ระหว่างทางที่เราติดเป็นเชลยไปในวันนี้ ได้ทราบข่าวว่าจะมีการกวาดล้างหมู่บ้านที่ผ่านไปทางเบื้องหน้าตลอดทางอีก เพราะถือว่าเป็นพวกสนับสนุนพวกโจร แต่ทหารบางคนบอกกับผมว่าคงจะยากเสียแล้ว อย่างน้อยที่สุดกองโจร

เมื่อคืนนี้ก็จะทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง คอยปกป้องคุ้มครองหมู่บ้าน ที่อยู่ในหมายกำหนดการของรหัสยะ อาจหาทางแก้ไขโดยการ ต้อนคนอพยพหนีออกก่อนก็ได้ และยังไม่สามารถจะรู้ได้ว่าก่อน ถึงพระนครมรกด จะถูกซุ่มโจมตีบริเวณไหนอีก ตอนนี้กองทัพ หลวงจะประมาทไม่ได้เสียแล้ว”

“ดี!”

ดาร์นกระแทกเสียงหนัก ๆ อย่างพอใจ

“แต่ขจัดใจอยู่คนเดียวเท่านั้น ที่เงซายไม่ยอมส่งข่าวอะไรให้เราบ้างเลย สักนิดเดียวก็ยังดี”

เช้าวันนี้ อาการของกุดะมะดีขึ้นมากจนสามารถถึงชั้น ลุกขึ้นเดินไปในระยะใกล้ๆ ได้ เขาไม่พูดอะไรกับใครอีกทั้งสิ้น วันแต่จะตอบเฉพาะอาการเจ็บป่วย หากถูกซักถามจากหมอ ดาร์น สีหน้าและแววตาของขุนพลเผ่าเครือดขรีม

ภายหลังอาหารเช้า รหัสยะผู้ซึ่งไม่ได้โผล่เข้ามาให้เห็นอีกเลย ส่งทหารสนิทเข้ามาดูอาการและสอบถามกุดะมะอยู่

ครูหนึ่ง จากนั้นสัญญาณการเคลื่อนขบวนก็เริ่มต้น

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่ดาร์รินขอร้องตกลงกับอุปราช พระอนุชาไว้ คือมีเกวียนพิเศษ มีหลังคาพร้อมเล่มหนึ่งเป็นที่ บรรทุกฤดูมะผู้จะนอนพักผ่อนสงบอารมณืไปตามสบาย เทียม ด้วยม้าศึกขนาดใหญ่ 2 ตัว ซึ่งหมอดาร์รินถือสิทธิ์ว่าจะป็นขึ้นไป นั่งบนเกวียน เพื่อตรวจดูอาการและรักษาพยาบาลขุนพลเผ่า เมื่อใดยอมได้ทั้งสิ้น

นอกจากนั้นก็เป็นเกวียนขนาดย่อมอีกเกวียนหนึ่ง ซึ่ง สัมภาระทุกชนิดที่พวกบุญคำ คะหยิ่น เกิด เส่ย และสร้างปา คอนหรือแบกหามกันอยู่ ใช้บรรทุกของเหล่านั้นไป ไม่ต้อง แบกหามกันให้เหนื่อยแรงเป็นภาระอีกแล้ว ยกเว้นดาบและของ จำเป็นเฉพาะยามติดตัว พวกพรานพื้นเมืองเหล่านั้นทำหน้าที่ คุมเกวียนสัมภาระเหล่านั้นไว้โดยรอบ ไม่ยอมให้ทหารคนใด เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

“ให้ธรณีสุภสวระ ตั้งแต่ออกจากบ้านหล่มช้างของไอ้ คะหยิ่นมา ข้าเพิ่งรู้สึกเดินสบายวันนี้เอง”

ดาพรานเผ่าบุญคำยิ้มกริ่ม ร้องบอกพรรคพวกทุกคน

เพราะบ่าอันบอบบางแต่แข็งแกร่งของแกไม่ต้องหาบหามอะไร
อีกทั้งสิ้น

“แต่ข้ารู้สึกตัวเบาๆยังงៃชอบกล มือไม้มันว่างๆ อยาก
ประลองกำลังกับไอ้พวกนี้สักตั้ง”

คะหยิ่นว่า พร้อมกับตบที่ต้นแขนอวบใหญ่ทั้งสองข้าง
แรงๆอย่างทะนงในพละกำลังปานกระทิงเปลี่ยว

“เอ็งอย่าทำเป็นอวดเก่งไปหน่อยเลยวะ คะหยิ่น ทหาร
มรกดนครแต่ละคน ตัวมันไม่ได้เล็กไปกว่าเอ็งเลยสักคน ยักษ์
เหมือนเอ็งทั้งนั้น และพวกนี้ก็ชำนาญเพลงอาวุธสั้น เพราะ
ฝึกฝนมาแล้วอย่างชำนาญตามธรรมเนียมของมัน เอ็งนะมันมือ
อืดบาบโค่นต้นไม้!”

จันว่าพร้อมกับหัวเราะ

“หน้อยแน่ ไอ้จันประมาทเพลงดาบกะเหวี่ยง เหอะวะ
คงได้เห็นฝีมือกันเร็วๆนี้แหละ ข้าไม่ได้โค่นต้นไม้ได้อย่างเดียว
ดาบต่อดาบในมือ ใครจะหวัหุลุดก่อนใครก็คงได้รู้กัน ข้าก็เรียน
เพลงดาบมาเหมือนกัน ไม่ใช่พวกเอ็งนี่ มีดาบไว้ก็แต่ตัดใบไม้
มารองนอน เสียทำอยู่หน่อยเดียวตรงที่ดาบของข้ามันสั้นกว่า

ของไอ้พวกนี้ แล้วน้ำหนักมันไม่อึด เหมาะมือเหมือนดาบของพวกมันเท่านั้น แต่ถ้าจวนตัว ข้าจะต้องแย่งเอามาให้ได้สักเล่ม”

เป็นความจริงของคะหยิ่นตามที่พูด ดาบเดินป่าของพวกพรานพื้นเมืองทุกคนเทียบกับดาบนักรบชาวมรกดนนครไม่ได้เลย ไม่ว่าจะเป็นเนื้อเหล็ก รูปร่าง หรือน้ำหนัก ถ้าประสานกันเมื่อไหร่ ดาบเดินป่าของพวกพรานพื้นเมือง หรือจะพูดกันตามภาษาชาวป่าที่เรียกกันว่า ‘มิดแล่เนื้อ’ เหล่านั้น มีหวังถูกฟันขาดสองท่อน จากเนื้อเหล็กที่ใช้ดีเป็นดาบหนาคม มีสีเขียวยาวประดุจปีกแมลงทับโดยโลหะชั้นดี

ทุกคนหมายตาไว้แล้ว ถ้าจำเป็นขีดสุด ก็เห็นจะต้องใช้ดาบของทหารพวกนั้นนั่นแหละ ดาบของพวกตน ความหมายมันมีแค่เพียงมิดตัดไม้เท่านั้นเอง

กองทัพเคลื่อนขบวนขึ้นถนนและยึดถนนสายนั้น ปายหน้าเคลื่อนที่กันไปตามคำบงการของรหัสนาย ในการสังเกตของฝ่ายเชลย ดูเหมือนจะมีทหารม้ากองหนึ่งได้รับคำสั่งให้เดินทางล่วงหน้าไปก่อนในลักษณะสะกดรอย ติดตามพวก

โจรที่ผละหนีไปเมื่อคืนนี้ และอีกกองหนึ่ง ปริมาณเท่า ๆ กัน ก็แยกไปอีกทางหนึ่งสำหรับภารกิจ ‘ล่าสังหาร’

ดาร์รินปีนขึ้นไปบนเกวียนของกุดะมะ อันเป็นเกวียน ขนาดกว้างใหญ่ที่จะบรรจุทุกคนได้ไม่น้อยกว่า 5-6 คนให้นั่งนอน กันตามสบาย พอเห็นแม่หญิงผู้เมตตาปรากฏตัวขึ้น ขุนพลเผ่า ผู้ขณะนั้นนั่งในลักษณะชันเข่าข้างหนึ่ง เหยียดขายาวราบไปกับ พื้นอีกข้างหนึ่ง ก็ขยับกายลุกขึ้นขัดสมาธิ

“ท่านควรจะนอนให้สบายนะ กุดะมะ”

“เรารู้สึกสบายดีแล้ว แม่หญิง และในฐานะนักรบผู้พ้น จากบาดแผลเจ็บป่วยแล้วเช่นนี้ เรายำคาญมากที่จะต้องนอน บรรจุทุกเกวียนไปเหมือนคนป่วยหนัก ทำไมแม่หญิงไม่อนุญาต ให้เราขี่ม้าไปด้วยตัวของเราเอง”

“ท่านมีความรู้สึกที่เป็นนักรบเต็มตัว และตระหนงในศักดิ์ ทหารของท่าน แต่ขอให้เชื่อเราเถิด ท่านเพียงแต่ ‘รู้สึก’ สบาย ขึ้นเท่านั้น แต่โดยแท้จริงแล้ว ท่านยังเป็นคนป่วย ท่านต้อง พักผ่อนให้มาก และต้องเชื่อหมอ ถ้าหากท่านต้องการจะกลับ

ฟื้นขึ้นมาสู่ความแข็งแกร่งเหมือนเดิมโดยเร็ว”

ขุนพลเผ่าถอนหายใจยาว แล้วเอื้อมมือไปจับข้อมือหญิงสาวไว้กุมแน่นด้วยฝ่ามืออันหยาบกระด้างและแข็งแรง ดารินสัมผัสได้ด้วยความรู้สึของผู้เป็นพ่อหรือญาติผู้ใหญ่ที่จะแสดงด้วย จึงปล่อยให้แก่กุมไว้เช่นนั้น เป็นเวลาพักใหญ่ต่อมา ใบหน้าที่แลดูตายด้านเหมือนหินนั้นจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นบางๆ ถามแผ่วเบาว่า

“แม่หญิงมีสติปัญญา วันนี้ท่านอยากจะชักฟอกหลอกถามอะไรकुตะมะ ผู้แก่คราวบิดาของท่านอีก”

จากคำถามอันแสดงถึงความรู้ทันนั้น ทำให้ดารินหัวเราะออกมาเบาๆ หล่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุใดจึงมีความสนิทสนมชอบพอชายชราผู้นี้เป็นพิเศษ ชายชราผู้มีฐานะเป็น ‘เสนาธิการทหาร’ ของฝ่ายพระราช จากแวตาชุ่นมัวเส้รำซิมของकुตะมะคู้่นั้น ดารินบอกกับตนเองว่า หล่อนพอจะมองเห็นคุณธรรมประจำใจ และธาตุแท้ของความเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตที่ซ่อนไว้ภายในอย่างมิดชิด

นี่เป็นความรู้สึกตั้งแต่ครั้งแรกที่หล่อนเห็นขุนพลเฒ่าแล้ว

“วันนี้ เราจะถึงมรกดนครเวลาประมาณเท่าใด?”

หล่อนพูดถามเหมือนชวนคุยธรรมดา แล้วชักดาบประจำตัวของกู่ตะมะที่วางข้างๆออกมาลูบคมสำรวจเนื้อเหล็กเล่น ทำเป็นเหมือนไม่สนใจกับคำถามนั้นนัก

“ถ้าเดินด้วยอัตราขนาดนี้ เราอาจจะต้องถึงมรกดตอนค่ำแม่หญิง แต่มีกฎอัยการทหารของนครนี้อยู่ว่า กองทัพใดก็ตามที่ออกปฏิบัติการนอกเขตประตูเมืองไปแล้ว หากจะกลับเข้าเมือง จะต้องกลับให้ทันก่อนตะวันตกดิน มิฉะนั้นจะต้องหยุดพักพลอยู่นอกเขตเมืองก่อน รอเวลาจนกว่าจะรุ่งเช้า ประตูเมืองจึงจะเปิดให้ เพราะฉะนั้น คืบนี้เราอาจมองเห็นกำแพงเมืองมรกดนคร แต่ต้องหยุดพลอยู่นอกเมืองก่อน”

“เราไม่เข้าใจ เหตุใดจึงต้องเป็นเช่นนั้นด้วย?”

“ในเวลากลางคืน กฎทหารของที่นี่ถือว่าไม่มีความปลอดภัยใดๆทั้งสิ้น เพราะมองเห็นหน้ากันไม่ถนัด อาจมีการ

สวมรอยจากพวกโจรหรือฝ่ายข้าศึกปลอมแปลงเข้ามา และเป็นหน้าที่ของกษัตริย์ที่จะต้องออกมาคอยต้อนรับทหารทั้งกองทัพ ยังลานฝึกซ้อมหน้ามหาปราสาท ไม่ว่าเวลาใดที่กองทัพเคลื่อนกลับถึงพระนครเพื่อฟังผลรายงานปฏิบัติงาน ดังนั้นเมื่อตะวันตกดินไปแล้ว จึงไม่เหมาะสำหรับที่กษัตริย์จะออกมารับกองทัพ ณ สถานที่นั้น แม่ทัพจะเป็นอุปราชพระอนุชาเอง ทุกสิ่งทุกอย่างจึงต้องปฏิบัติตามกฎที่วางไว้ เป็นเช่นนี้มาทุกยุคทุกสมัยแล้ว”

“เราถามอะไรท่านจู่จิกจิกจนใจเกินไปไหม กุตะมะ”

ดาร์รินเอียงคอ ยิ้มขณะที่พูด

กุตะมะยิ้มตอบ

“เรามีความรู้สึกเหมือนกับว่าท่านคือบุตรของเราเอง คุยกับเรามาเถิด แม่หญิง เราพอใจที่จะได้ยินเสียงหรือสนทนากับนางเสมอ”

“ดาบของท่านเล่มนี้ ประหารข้าศึกศัตรูมาเป็นจำนวนเท่าใดแล้ว?”

ขุนพลเฒ่าสนี่ศีรษะแซมข้า

“เราไม่อาจทำได้แล้ว มันเป็นดาบสงครามตั้งแต่สมัยบิดาของเรายังเป็นแม่ทัพ และเมื่อเรายังอยู่ในวัยหนุ่มแน่นอยู่นั้น ทหารนับร้อยที่ห้อมล้อมเราอยู่ด้วยสรรพอาวุธ ด้วยดาบเล่มนี้เพียงเล่มเดียว เราจะแหวกล้อม พันฝ่าเอาชีวิตรอดออกไปได้โดยไม่พริ่นพริ้งเลย”

“ก็คงจะเหมือนกับดาบของ ‘เมยานี’ นายกองโจรสาวคนนั้นที่พันฝ่าทหารหลวงนับพันของพวกเขา แหกเอานักโทษหนีออกไปได้เช่นนั้นใช่ไหม?”

กุดะมะตาเศร้าซึมลงอีก พยักหน้า

“นักดาบมรกดคนนั้น ถ้าฝีมือเข้าขั้น แม้เพียงคนเดียวในที่ล้อมนับร้อยจากศัตรูที่ใช้อาวุธสั้นด้วยกันแล้วไซ้ร้ย่อมจะแหวกวงล้อมออกไปได้เสมอ ประหนึ่งบุกตะลุ่ยไปในดงหญ้าคาฉะนั้น และก็มืออยู่เป็นจำนวนไม่มากนักในแผ่นดินนี้ บุตรสาวของอรชุน เป็นผู้หนึ่งในจำนวนนั้น นางแม่ทั้งธนูและการขว้างมีดสั้น ฉมังต่อขวานศึก คล่องในเพลงดาบราวจักรผัน และเร็วประหนึ่งลมกรดในเพลงหอก ไม่ว่าบนพื้นดินหรือบนหลังม้า...”

แล้วทุตะมะก็ถอนใจยาวเฮือกอีกครั้ง กล่าวต่อมา

“ครั้งหนึ่งในการรบด้านทุ่งทองกวาว ทิศหรีดี ม้าของนางตกลงไปในหลุมขวาก และนางถูกสายบาทของเรากระชากตัวขึ้นมาได้ ตกเป็นเชลย ภายหลังจับตัวสอบสวนได้ เราจึงเห็นหน้านางอย่างถนัด นางบอกเราตามตรงว่านางเป็นใคร และอาฆาตแค้นต้องการชีวิตเราเช่นไร เมื่อเราทราบว่างานคือใคร เป็นบุตรสาวของใคร วันนั้นเราปล่อยตัวให้นางหนีหลุดรอดไปได้ และฝากบอกไปถึงอรชุนบิดานางว่า หากต้องการชีวิตเราแล้ว ไชร้ ขอให้อรชุนเป็นผู้มาเอาเอง หลังจากนั้นเรากับนางหรืออรชุนก็ได้เผชิญกันซึ่ง ๆ หน้าอีกเลย เพิ่งจะครั้งนี้ครั้งแรก...”

ทุตะมะยิ้มอีกครั้ง เป็นยิ้มอย่างเยาะหยันตนเอง จ้องมองดูดารินิ่งไปอีครู่

“เมื่อคืนนี้นางจุ้โจอมเข้ามาด้วยม้าศึก เจื่อหอกขึ้นหมายจะปลิดชีวิตเราซึ่งนอนอยู่บนแคร่ ท่านคิดหรือว่ามีอาญาเพลงอาวุธทุกชนิดอย่างเมยานีจะเขื่องซ้ำจนถึงกับเปิดโอกาสให้ท่านโจนเข้าปะทะ เป็นการช่วยป้องกันขัดขวางไว้ได้ทัน อย่าว่าแต่นางจะบุกเข้ามาถึงตัวเราใกล้ชิดแค่นั้นเลย ต่อให้ยืนม้าอยู่เพียงหน้าปากกระโจม นางก็สามารถจะพุ่งหอกเข้ามาเสียบคอหอย

ของเราได้ ถ้านางต้องการ”

ดารินลืมหอกว้าง

“ท่านหมายความว่าอย่างไร เราไม่เข้าใจ”

“เมยานี้เกิดอาการลังเล หรือมีอะไรรบกวนจิตใจยังไม่
เด็ดขาดที่จะประหารเราในขณะนั้น เรานอนมองตาของนางอยู่
ตลอดเวลา ขณะที่นางเงือกหอกขึ้นนั้น แต่เราสังเกตเห็นได้ว่า
สายตาของนาง หาได้จ้องอยู่ที่เป้าหมายซึ่งนางจะสังหารไม่
กลับกวาดมองรวดเร็วไปยังพวกท่านที่พากันยืนตะลึงเสีย
มากกว่า เหมือนจะสำรวจทุกคน โอกาสนั้นแหละที่ทำให้ท่าน
ปะทะเข้าขัดขวางไว้ได้ทัน”

“นี่เป็นความเข้าใจใหม่ของเราทีเดียว...”

ดารินกระซิบเหมือนรำพึง ขมวดคิ้ว

“ก็น่าจะเป็นไปได้อย่างที่ท่านบอกนี่ อย่างเราหรือ จะมี

ความเร็วจนถึงกับสามารถใจเข้าสกัดกันเมยานี้ไว้ได้ทัน
ในขณะที่นางจะเตรียมประหารใครอยู่”

“เพราะฉะนั้น ขอให้กุตตะมะได้ถามพวกท่านบ้างเถิดว่า
เมยานี้มีความสนใจอะไรเป็นพิเศษสำหรับพวกท่านทุกคน
จึงมองเหมือนจะสำรวจเช่นนั้น การบุกเข้ามาเพื่อหมายสังหาร
เรานั้น เพียงการเข้ามาเพียงเพื่อแสดงแผนการเท่านั้น แต่โดย
แท้จริงแล้ว...นางต้องการมาดูพวกท่านทุกคนต่างหาก”

ครั้งนี้หมอดารินเป็นฝ่ายงันไปบ้าง

ขุนพลกุตตะมะไม่ได้เป็นคนโง่เลย เพราะเท่าทันทุกอย่าง
อยู่เช่นกัน สำคัญว่าความเท่าทันของกุตตะมะในเรื่องนี้จะแว่ว
ไปถึงรหัสยะ หรือสิงหราชหรือไม่ ย่อมเป็นปัญหาที่ดารินต้องคิด
หนัก...

สายตาของกุตตะมะที่แลมานั้นเป็นการลึก และมีความหมาย
คาดคั้นในคำตอบ

ดารินเริ่มจะอึดอัดและระมัดระวังตัวเต็มที่ในถ้อยคำของ
หล่อน

“เราก็ไม่อาจตอบท่านได้ในข้อนี้ เพราะเราไม่ทราบ แต่ถ้าจะให้ทำนาย บางทีจะเป็นเพราะนางเห็นท่านอยู่ท่ามกลาง พวกเราอันเป็นชาวแปลกถิ่น ซึ่งนางไม่เคยเห็นมาก่อน จึงทำให้ บังเกิดความสนใจที่จะพิจารณามองก็ได้ และจังหวะที่มัวแต่จะ มองพวกเธออยู่นั่นเอง จึงเป็นโอกาสให้เราโดดเข้าปะทะนาง ดึงกลิ้งลงมาจากหลังม้าได้ทัน ก่อนที่นางจะปักหลั่งลงไปบน ภายท่าน”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารมรกดนครสายหน้าแข้งชำ พร้อมกัน รอยยิ้มในอาการเดิม

“ในระหว่างที่พวกท่านซุ่มจับตัวเมยานีเอาไว้ได้และ ข้านอนนิ่ง ๆ อยู่บนแคร่นั้น ท่านคิดหรือว่า การพูดจาโต้ตอบ ระหว่างพวกท่านกับเมยานี เราจะได้ยิน...เราได้ยินหมด ทุกถ้อยกระหวกความ...”

คำพูดประโยคนี้ของกุดะมะ ทำให้จารินอิงไปอีกครั้ง ขุนพลเฒ่ากล่าวเป็นเชิงถามต่อมาว่า

“ท่านจะให้เราทบทวนในคำพูดโต้ตอบ ระหว่างเมยานี กับพวกท่านหรือไม่ เพื่อว่าเราจะฟังผิด และท่านจะมีข้อแย้ง”

สีหน้าของดารินเข้มลง “ท่านได้ยินอย่างไร กุตะมะ?”

“ข้อที่หนึ่ง นางบอกว่านางคือคนหนึ่งในจำนวนโจรขบถ
ของฝ่ายทรราช...ข้อที่สอง นางเรียกตัวท่านว่า...”

กุตะมะชี้มือมาที่หล่นตรงหน้า

“ ‘นายหญิง’ ข้อที่สาม นางกล่าวขอใจพวกท่านทุกคน
ที่รักษาพยาบาลพวกโจรที่ถูกทหารหลวงจับได้ทั้ง 6 คนไว้
ข้อที่สี่ นางตำหนิพวกท่านที่ไม่ควรจะช่วยคนทรยศกุตะมะ
อันหมายถึงตัวเราเอง ข้อที่ห้า นางกล่าวเชิงเอาบุญคุณกับ
พวกท่านไว้ด้วยว่า ถ้าไม่คำนึงถึงพวกท่านที่พลอยติดอยู่ใน
กระโจมนี้ด้วยแล้ว นางจะเผากระโจมนี้เสียด้วยธนูเพลิง ข้อที่หก
นางกล่าวเอาบุญคุณกับท่านเป็นการส่วนตัวอีกด้วยว่า เมื่อท่าน
‘นายหญิง’ ขอชีวิตเราไว้ นางก็ยินดีที่จะละเว้นให้...ทั้งหกข้อ
หกประการที่เรากล่าวมานี้ เป็นความจริงหรือไม่”

หมอดารินไม่มีริมฝีปากแน่น แล้วก้มศีรษะลง

“เราไม่นึกเลยว่าในขณะนั้น ท่านจะคอยนอนเฝ้าหูฟังอยู่
ทุกๆที่เหตุการณ์มันดูกละหลึกเหลือเกิน และชีวิตของท่านเองก็
อยู่ในระหว่างอันตราย”

“หูของเราไม่ได้หนวก แม่หญิง และตาเราก็ไม่ได้บอด ในเวลาเดียวกัน กุตะมะก็ไม่เคยกลัวความตายด้วย ไม่ว่าจะตกอยู่ในที่คับขันเพียงไร”

“ก็แปลว่าท่านรู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายในคืนที่ผ่านมาแล้ว ในกระโจมนี้ เฉพาะตัวของท่านคนเดียว โดยไม่คิดที่จะแพร่พรายให้ใครอื่นทราบทั้งสิ้น เช่นนั้นสิ?”

“เรารู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างอะไรต่ออะไรมานานแล้ว และก็เก็บไว้ในใจตนเองมานานแล้วเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรทั้งสิ้น ถ้าหากสิ่งนั้นจะนำมาซึ่งอันตรายถึงตัวเรา หรือบุคคลที่เราห่วงใย”

ดาร์รินชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ซุนพลเฒ่าจนเกือบจะชิดจนได้กลิ่นสาบโคล

“นายกองโจรสล่าวสวย บุตรีของอดีตสหายท่าน ซึ่งจะเอาชีวิตท่านเองเมื่อคืนนี้ เป็นบุคคลที่ท่าน ‘ห่วงใย’ ด้วยกระนั้นหรือ?”

“ใช่”

“นางไม่ได้เป็นศัตรูตัวร้ายของท่านดอกหรือ?”

“อ้อ แน่ละ...ศัตรู!”

“แล้วท่านมีเหตุผลอย่างไร จึง ‘ห่วงใย’ อาหารต่อศัตรู หรือเป็นเพราะว่า นางเป็นบุตรสาวของอดีตสหายรักของท่าน ซึ่งท่านยังรักเขาอยู่ แม้ว่าเขาบัดนี้จะกลายเป็นศัตรูกับท่านไปแล้ว”

“นั่นเป็นข้อหนึ่ง ส่วนข้อที่สำคัญกว่านั้น เมยานีเป็นกำลังสำคัญที่สุดของกองทัพประชาชน บิดาของนางเป็นแต่เพียงผู้วางแผนเท่านั้น ถ้าปราศจากเมยานี ซึ่งจะพูดให้ตรงก็คือ ‘แม่ทัพ’ ของฝ่ายประชาชนแล้ว กำลังของประชาชนย่อมจะพ่ายแพ้พินาศไปในทันที ก็ข้อนี้แหละที่ครั้งหนึ่ง เราจับเมยานีได้ แล้วก็ปล่อยตัวไปดังที่เล่าให้ท่านฟังแล้ว”

ดาร์นลีมตากว้าง แล้วค่อย ๆ ยกมือขึ้นจับต้นแขนของ ขุนพลเผ่าบีบแน่น หล่อนชะโงกหน้าออกไปนอกเกวียน เห็นพรรคพวกทุกคนยังคงเดินรายล้อมเกวียนคนเจ็บอยู่โดยไม่มี ทหารของฝ่ายรหัสยะคนใดเข้ามาบ้วนเปื้อนใกล้เคียงพอที่จะ แอบฟังได้ สรรวจจนเป็นที่แน่ใจแล้ว หล่อนก็กระซิบอย่าง

ตื่นเต้นประหลาดใจสุดขีด

“กุตะมะ นี่เป็นคำสารภาพของท่านต่อเราแล้วนะ ถึงแม้จะไม่โดยทางตรงก็ทางอ้อม สิ่งที่ท่านสารภาพก็คือ ท่านไม่ได้เห็นด้วยเลยกับฝ่ายพระราชสิงหราชและรหัสยะ ตลอดเวลาหัวใจแห่งจริงของท่านคอยช่วยเหลือเข้าข้างประชาชนอยู่แล้ว”

กุตะมะทำเสียงหึๆในลำคออย่างขมขื่น

“แต่ประชาชนไม่เคยรู้เลยว่ากุตะมะเป็นเช่นไร รวมทั้งอรชุนและเมยานีด้วย!”

“อาจรู้แล้วก็ได้ ในการที่ท่านปล่อยเมยานีให้รอดตายไปในครั้งหนึ่ง ดังที่ท่านเล่าให้ฟัง และเมยานีก็สำนึกในบุญคุณนั้น จึงไม่ฆ่าท่านภายในคืนนี้ ทั้งๆที่ถ้านางจะฆ่า นางก็ทำได้สำเร็จไปแล้ว”

“เราก็เพิ่งจะรู้ภายในคืนนี้เองว่า เมยานีเป็นผู้สำนึกในบุญคุณเช่นกัน แต่บุญคุณนั้นชดใช้ทดแทนกันได้ ครั้งหนึ่งเราเว้นชีวิตนาง ครั้งนี้นางก็เว้นชีวิตเราเป็นการตอบแทน แต่ครั้งหน้า...”

กุดมะเสียงแผ่วเหือดไป ยกมือขึ้นกุมบาดแผลรูลที่พันไว้ด้วยผ้า

“ครั้งหน้าท่านก็ควรจะอยู่ฝ่ายประชาชนแทนที่จะยืนอยู่ข้างฝ่ายพระราช เมื่อนั้นบาปทางใจของท่านก็จะหมดสิ้นไป มิตรก็จะกลับคืนมาเป็นมิตรตามเดิม ความรุ่มเย็นสันติสุขของแผ่นดินก็จะกลับคืนมา”

กุดมะเพ่งหน้าหญิงสาว

“ท่านพูดประหลาดมาก สันติสุขของแผ่นดินนี้ ‘อาจจะ’ กลับคืนมาได้ ตามที่ท่านกล่าวประโยคนี้ออกมา ท่านเตรียมหรือรู้เห็นอะไรไว้แล้วหรือ?”

“เราไม่เข้าใจในคำถามที่ว่า เราเตรียมหรือรู้เห็นอะไรที่ท่านพูด?”

“ก็เตรียมรู้เห็นในข้อที่ว่า ถ้าปราศจากซึ่งสิงหราชหรือรหัสยะเสียแล้ว ใครคือผู้ที่จะครองบัลลังก์มรดกนครต่อไป”

หญิงสาวบอกกับตนเองว่า เกือบจะเสียท่าเสียแล้ว ตาแก่นี้ฉลาดนัก และจะต้องระแคะระคายอะไรมาก่อนแน่ทีเดียว

ระหว่างที่ตัวหล่อนกำลังจะหลอกล่อล้วงถาม ตนเองก็กลับเป็นฝ่ายถูกถามอยู่เช่นกัน

พยายามทำสีหน้าอาการของตนให้ปราศจากรอยพิรุณ

“ก็อาจเป็นตัวท่านเอง หรืออาจเป็นอรชุน สุดแล้วแต่จะตกลงกันก็ได้ ไม่เห็นจะต้องรอคอยเทวดาที่ไหนอยู่เลยนี่”

“สำหรับเราไม่เคยคิดการมักใหญ่ใฝ่สูงถึงเพียงนั้น ส่วนอรชุนเราก็กล้ารับรองได้ว่า เขาไม่เคยคิดอาจเอื้อมเช่นนั้น บัลลังก์ของมรคตนครเป็นบัลลังก์อันศักดิ์สิทธิ์ ถ้าวาสนาบุญญาไม่ถึงแท้จริงแล้ว ไม่ช้าก็เร็ว...ผู้ที่ขึ้นไปนั่งอยู่จะต้องประสบกาลพินาศ”

“ถ้าเช่นนั้นสังหารก็มีบุญญาอภิหารมากมายนักกระนั้นสิ เขาถึงได้อยุบนบัลลังก์นี้มาเป็นเวลานานถึงกว่า 20 ปีแล้ว”

“คนชั่วอาจมีวาสนา แต่วาสนานั้นก็มีระยะเวลาของมันว่าจะยังยืนนานไปได้สักแค่ไหน ท่านรู้ไหม แม่หญิง...แผ่นดินมรคตไหวเบาๆเมื่อเช้าของสองวันที่ผ่านมาแล้ว มันเป็นเช้าของวันที่เท้าคู่หนึ่งเหยียบย่างเข้ามาในแผ่นดินนี้ เท้าคู่หนึ่งเป็นคู่ใดคู่หนึ่งในบรรดาของพวกท่านนี้แหละ!”

“ท่านอย่าใช้คำพูดเพื่อขุดหลุมฝังอะไรเราหน่อยเลย กุตะมะ ถ้าแผ่นดินมรกดนครไหน เราผู้เหยียบย่างเข้ามาใน แผ่นดินนี้ก็ต้องรู้สึกด้วย แต่เราไม่รู้สึกเลย มันจะไหวสะเทือน ก็เพราะกองทัพพระราชของพวกท่านที่ออกไปฆ่าฟันเบียดเบียน ประชาชนเท่านั้น”

“เราพูดความจริง แผ่นดินไหนในมรกดนคร ชาวมรกด นครทุกคนย่อมจะรู้สึกได้ทั้งนั้น แต่พวกท่านอาจไม่รู้สึกและ ไม่ได้สังเกตก็ได้”

“ถ้ามันเป็นเช่นนั้นจริง มันหมายความว่าเช่นไร?”

“เราก็ไม่อาจทราบได้เหมือนกัน ทราบแต่ว่ามันเนื่องมา แต่การมาถึงของคนคนหนึ่ง ในขณะที่พวกท่านนั้นแหละ”

“เออละ กุตะมะ เรามาพูดกันอย่างตรงไปตรงมาดีกว่า... ‘คนหนึ่ง’ ที่ท่านเอ่ยถึงนั้นก็คือคนที่ควรเป็นกษัตริย์อันชอบ ธรรมของมรกดนครใช่หรือไม่?”

คราวนี้กุตะมะเป็นฝ่ายนิ่งไปนานบ้าง แล้วแทนที่จะตอบ คำถามโดยตรง กลับย้อนถามมาว่า

“การพูดกันอย่างตรงไปตรงมาเป็นสิ่งที่ดี แม่หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้...พวกท่านเอา ‘คนที่ 12’ ของ ท่านที่มาด้วยกันไปไว้เสียที่ไหน?”

“ก็บอกมาก่อนสิว่า คนคนนั้นเป็นใคร?”

“อาจเป็นกษัตริย์อันชอบธรรมของมรกตนครตามที่ท่าน เอ่ยถึงก็ได้”

“เพราะเหตุนี้ สิงหราช รหস্যะ ถึงได้ส่งทหารมาคอยดัก ล้อมจับเสียก่อนใช่ไหม?”

“ใช่!”

“พระแม่เจ้าวาชีกาเป็นคนบอกสิงหราชกับรหস্যะ?”

“ใช่”

“แล้วท่าน ผู้ซึ่งเป็นที่เปิดเผยแล้วว่า โดยแท้ที่จริงหาได้มี จิตใจเป็นฝ่ายทรราชสักนิดเดียวไม่ ก็คุมกองทัพนี้มาคู่กับ รหস্যะด้วย”

“ท่านรู้จักคำว่า ‘หน้าที่’ หรือไม่?”

“เราเข้าใจและเห็นใจ แล้วท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่า ‘เขา’ สมควรที่จะอันตรายกันไปเสียก่อนที่กองทัพอันเหี้ยมโหดของ รหস্যะ ภายใต้อำนาจของสิงหราชจากข้อแนะนำของนางแม่ मदवाशिषा ผู้ทำนายทุกสิ่งทุกอย่างได้ราวกับตาเห็นจะเข้าถึงตัว”

“เราก็มองว่าเมยานีทำได้ถูกต้องแล้ว”

“เมยานีทำได้ถูกต้อง? เอ๊ะ หมายความว่าอย่างไร?”

ดาร์รินเปลือยตัว ร้องออกมาดังๆ

“ก็หมายความว่า ก่อนอรุณจะรุ่ง ก่อนที่กองทัพทหารหลวง จะเคลื่อนเข้ามาถึง นางคุมกำลังทหารโจรจำนวนหนึ่งมารับ องค์พระมกุฏราชกุมารจักราชไปเสียก่อนนะสิ!”

“กุตตะมะ! แปลว่านี่ท่านรู้เห็นอะไรหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้ว! ทั้งๆที่ฝ่ายเราเสียอีก แต่แรกนั้นยังไม่รู้อะไรเลย”

“ถ้าเราไม่รู้ เราก็คงไม่ใช่กุตตะมะ ผู้เท่าทันอรชุนอยู่ทุกฝีก้าว อย่าง”

“รหস্যะรู้อย่างที่ท่านรู้หรือเปล่า?”

หญิงสาวถามแทบไม่หายใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอก บอกแล้วว่าไม่มีใครทันแผนการหรือ
อ่านจิตใจของอรชุนได้เท่ากับกุตะมะ”

“แล้วท่านก็เล่นละคร แสดงให้ทั้งเราและรหัสยะกับทหาร
หลวงทั้งกองทัพดูมาโดยตลอดอย่างสนิทสนมที่สุด ในทุกสิ่ง-
ทุกอย่างที่ท่านทำไปแล้ว”

“เรามีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น”

“โอ! กุตะมะ นี่ท่านจะเป็นตัวอันตรายอย่างยิ่งสำหรับ
ชีวิตพวกเราที่เดียวนะ” ดาริโนทาน

“ถ้ากุตะมะเป็นคนที่มีความมอัสตยั ทฤษฎีหักหลังผู้มีคุณ
เป็นสันดานอย่างที่อรชุนว่า ก็แน่ละ เราย่อมเป็นตัวอันตรายต่อ
พวกท่านอย่างที่สุด แต่เราขอยืนยันว่าเราหาได้เป็นคนเช่นนั้น
ไม่ พวกท่านทำได้ถูกต้องแล้ว ที่ยื่นกรานปฏิสេธอยู่ตลอดเวลา
ว่า พวกท่านมากเกินไป 11 คนเท่านั้น ไม่ยอมรับรู้ถึงคนที่ 12
กับใครทั้งสิ้น และขอให้ยืนยันเช่นนั้นตลอดไป แม้ต่อหน้า
กษัตริย์สิงหราช แล้วอำนาจในการต่อรองของท่านกับสิงหราชเพื่อ
ชีวิตของคนของท่านเองอีกสองคนที่ท่านมุ่งหน้ามาตามจะมี

ความหมายขึ้น”

“ก็แปลว่าเราจะไปถูกสอบสวนซักถามถึง ‘บุคคลที่ 12’
เมื่อเผชิญหน้ากับสิงห์หรือนักล่าอีกครั้ง?”

“แน่นอนที่สุด”

“ท่านมีข้ออะไรจะแนะนำเราบ้างไหม?”

กุดะมะสันตีรีชะ

“เรายังคิดไม่ออกในขณะนี้ แต่รู้ว่าคนของท่านสองคนกับ
พวกท่านอีก 11 คน จะยังไม่เกิดอันตรายใดๆทั้งสิ้น หาก ‘คนที่
12’ ในพวกท่านยังหลุดรอดพ้นเงื้อมมือของสิงห์หรือนักล่าอย่าง
เช่นนี้ แต่ถ้าได้ตัวมาเมื่อไหร่ ตายทั้งหมด”

ดาร์นกายสันเล็กน้อย แล้วพูดเสียงเครือ

“ท่านให้ประโยชน์ต่อเราเหลือเกิน กุดะมะ และท่านทำให้
เราเชื่อใจอย่างสนิทว่า ท่านกลายเป็นพวกของเราแล้ว”

กุดะมะยิ้มเหินเหือก เอื้อมมือมาลูบที่ศีรษะของดาร์น
อย่างเอ็นดู

“อย่าเพิ่งไว้วางใจอะไรเรานัก แม่หญิงผู้ชาญฉลาด”

“แต่เราไว้วางใจท่าน ไว้วางใจตั้งแต่ท่านเล่าความจริงทั้งหมดของมรกตนครให้เราฟัง และไว้วางใจตั้งแต่ท่านช่วยปกปิดเรื่องหัวหน้าโจรที่บุกเข้ามาในระโจมนี้ ขณะเมื่อรหস্যะถามท่าน ซึ่งท่านก็บอกว่าจำหน้าไม่ได้ ไม่ทราบว่าเป็นใคร อย่างไรก็ตาม ท่านช่วยป้องกันชีวิตของทหารหลวงไว้ได้อีกมาก แทนที่จะปล่อยให้ไปถูกฆ่าย่อยยับ ในขณะที่ตามกองโจรเมยานีออกไป นี่เป็นความเห็นของที่ปรึกษาฝ่ายยุทธการของเรา”

“เราจะช่วยพวกท่านได้มากเท่าใด เราก็จะต้องทำให้ทั้งรหস্যะและสิงหราชไว้วางใจเราเท่านั้น ท่านยอมรับในความจริงข้อนี้ไหม?”

“ท่านรู้ไหมว่าจักราชไม่ตาย หนีรอดออกไปพร้อมกับพระชนนีได้?”

“มันเป็นการรบที่ซุ่มโจมตีและนองเลือดที่สุด เราเองนี่แหละที่เป็นฝ่ายนำกองทหารไล่ติดตามราชินีเกษราเทวีและราชบุตรจักราช เรารู้ว่าทั้งสองชีวิตผ่านพ้นเขตมรกตนครไปได้ แต่ประหลาดที่จะต้องไปสิ้นพระชนม์เสียในกองหิมะระหว่างทาง

แต่นั้นไม่ใช่หน้าที่ของเราแล้ว เรากลับมารายงานสิงห์ว่าทั้งสองคนตายแล้ว ถล่มร่วงลงไปจมอยู่ในกองหิมะ สิงห์เกณฑ์ทหารทั้งกองทัพเพียรขุดค้นเพื่อจะหาซากให้ได้ แต่ไม่พบ ขณะนั้นเป็นฤดูหนาวจัด สองแม่ลูกตายจริงหรือไม่ เราไม่ทราบ แต่เราทราบว่ เราพยายามไม่ให้กองทหารติดตามทัน โดยใช้อุบายหน่วงเหนี่ยวนำไขว่ไขวไปทางอื่นเสีย”

“ใครเป็นคนฆ่าวิษณุพรหมนาถ?”

“สิงห์ยิงด้วยธนูจากมือตนเอง ขณะที่กษัตริย์วิษณุพรหมนาถถูกพวกขบถรุมล้อมอยู่”

“แล้วท่านเชื่อแล้วใช่ไหมว่า จักรราชยังไม่สิ้นพระชนม์ พระชนนีนำชมซานหนี่รอดเงื้อมมือศัตรูไปได้ และบัดนี้กลับมายังแผ่นดินเดิมแล้ว”

“ครั้งแรกเราไม่เชื่อว่าจจะรอดไปได้ เกรงจะสิ้นพระชนม์เสียก่อนทั้งราชบุตรและชนนีจากภัยธรรมชาติ ครั้นอยู่นานต่อมา พระแม่เจ้าวาซิกา หรือท่านจะเรียกว่านางแม่มดก็ตาม เริ่มมีวิตกกังวลและเริ่มทำนายเหตุให้สิงห์เกิดการไหวตัว เราจึงเริ่มสงสัย ครั้งสุดท้ายที่สุดเมื่อคนของท่านพลัดแดนเข้ามา

เพื่อค้นหาแหล่งสมบัติของนครนี้ ซึ่งมันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะต่อให้ค้นพบ เขาก็ย่อมจะเอาออกไปไม่ได้อยู่แล้ว เขาถูกจับ แม่มด วาซิกาสั่งให้ยัดตัวเลี้ยงดูไว้ก่อน บอกกับสิงหราชว่าอีกรอบขบปี จักรราชจะมาพร้อมกับคณะผู้ติดตามบุคคลทั้งสองนี้และจะมีเรื่องยุ่งขึ้น ชีวิตของสองคนที่ล่องหนมาก่อนจะเป็นตัวประกันให้พวกท่านตัดสินใจเลือกเอา ในระหว่างศัตรูของสิงหราชกับคนของท่านเองนั้นจะแลกเอาฝ่ายไหน นี่คือมูลเหตุที่ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่เพื่อรอท่านมาจนทุกวันนี้ และนี่คือความจริงทั้งหมดที่เราไม่มีอะไรจะปิดบังท่านอีกแล้ว”

“ขอบใจมาก ท่านผู้เฒ่า” ดารินพูดเน้นเสียงลึก แล้วกระโดดแผล้วลงจากเกวียนคนเจ็บ

แล้วหลังจากนั้นไม่นาน คณะพรรคทุกคน ยกเว้นพวกกลุ่มพรานพื้นเมืองก็ทราบทุกสิ่งทุกอย่างโดยตลอดจะแจ้งจากดารินว่าหล่อนได้อะไรจากกุกตะมะบ้าง ในระหว่างที่ขึ้นไปนั่งสนทนากันอย่างเปิดใจบนเกวียนตามลำพังสองต่อสอง

“นึกแล้วไม่มีผิด ตาเฒ่านี้เท่าทันเราทุกอย่าง รหัสยะ

ต่างหากที่ยังโง่ แต่เราก็เดาไม่ผิดตั้งแต่แรกเห็นเหมือนกันว่า
กุตมะท่าทางจะเป็นมิตรกับพวกเรา”

เชษฐากล่าวอย่างระมัดระวัง

“น่าสงสาร เขาเป็นคนตกอยู่ในฐานะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก
จริงๆ และถ้าหากไม่มีการ ‘กล่อม’ หรือแสดงเหตุผลให้รู้ผิดรู้ชอบ
อย่างที่พวกเราทำกันมาแล้วนั้น ก็ยังตัดสินใจไม่ได้เหมือนกันว่า
กุตมะจะเลือกเอาฝ่ายใด”

“ถ้าอรชุนหรือเมยานีเตรียมเอาหอกกรรบอกเขาอยู่
เขาก็คงไม่วิ่งเข้าไปหาหรอก เป็นเราก็เหมือนกัน”

มาเรียตอบแทนให้แก่ข้อรำพึงของไซยยันต์

“เราทายกันไม่ผิดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ระหว่างที่เรานอนหลับ
กันอยู่ที่ลำธารกลางดึกคืนนั้น มีกองกำลังประชาชนจำนวนหนึ่ง
ภายใต้การนำของเมยานีมาแอบรับตัวแวงซาโยไป และแวงซายก็
บงการให้กองกำลังเหล่านั้นชนปืนกับวัตถุระเบิดของเราไปด้วย
นี่แล้ว ลำพังคนเดียวแวงซายจะชนของเหล่านั้นไปทั้งหมดได้
อย่างไร กุตมะเองเป็นคนบอกกับคุณหญิงเองในข้อนี้ไม่ใช่
หรือครับ” รพินทร์กระซิบถาม ดารินพยักหน้า

“เขาพูดให้ฉันรู้ในทำนองนั้น”

“ถ้าฉันก็มีข้อหาแปลกใจอยู่อย่างเดียวก่อนหน้านี้ว่า เมยานีนัดแนะเพื่อมาพบปะกับแงซายได้อย่างไร และทำความเข้าใจกันได้อย่างไร ในขณะที่พวกเราทั้งหมดนอนหลับสลบไสลอยู่”

“มันจะต้องมีรหัสนัดหมายที่ลึกลับ หรือความเข้าใจอะไรซึ่งกันและกันสักอย่างหนึ่งซึ่งเรายังค้นไม่พบ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้น! เธอแน่ใจไหมว่า กุตะมะจะไม่หักหลังเรา”

มาเรียถามอย่างกริ่งเกรง

“หักหลังยังไง?”

“คือเขารู้อะไร อย่างที่บอกกับเธอ แล้วก็เก็บความนั้นไปเปิดเผยให้รหัสยะ หรือกษัตริย์สิงห์ราฐ์ด้วย ซึ่งหมายถึงความพินาศของพวกเราทันที สำหรับแงซายนั้นไม่สำคัญหรอก เขาปลอดภัยแล้ว เพราะขณะนี้เขาอยู่ในกองทัพประชาชนอันอบอุ่นซึ่งฟังดูตามเสียง ก็พร้อมแล้วที่จะให้การสนับสนุนต่อสู้เพื่อพวกเราทั้ง 11 คนที่กำลังจะเข้าไปเผชิญหน้าสิงห์รา และอีก 2 คนที่เป็นเชลยนี้สิ เข้าตาจนแน่ๆ”

ทุกคนคิดอย่างที่มาเรี่ยพุด เพราะมันเป็นสิ่งที่น่าระแวง
มิใช่น้อย แต่ดารินเต็มไปด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

“ฉันเชื่อแน่ว่า กุตะมะจะไม่หักหลังเราในด้านนั้นเป็น
อันขาด และแน่ใจด้วยว่า เขาจะต้องหาทางช่วยเราไม่ทางใด
ก็ทางหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับฟีกกลางและหนานอิน รวมทั้งความปลอดภัย
ของพวกเราด้วย”

“แปลว่ากุตะมะเชื่อแล้วใช่ไหมว่า จักรราชยังไม่ตายในคราว
ขบถครั้งนั้น และขณะนี้กลับมามรกดนครแล้ว?”

เซษฐาถามน้องสาว

“ตามความเข้าใจของน้อย ในวงการบริหารชั้นสูงของ
มรกดนครซึ่งใกล้ชิดกับนางแม่มดวาชิกันนั้น จะต้องเข้าใจ
เช่นนั้นกันทุกคน เว้นแต่ว่าใครจะพูดออกมาหรือไม่เท่านั้น
กุตะมะนั้นไหวทันแล้ว ว่าเมยานีลอบนำกองกำลังจำนวนหนึ่ง
มารับเอোর্คพระยุพราชไปเสียก่อนที่ตะวันจะขึ้น โดยแกล้งทิ้ง
พวกเราอีก 11 คนเป็นเหยื่อล่อให้ไขว่ไขว แต่รหัสยะนั้น สังเกต
ดูจะยังไม่เข้าใจอะไรนัก ได้รับคำสั่งมาประการเดียวเท่านั้นว่า
พวกเราชุดนี้มากัน 12 คน และจับได้เพียง 11 คน อีก 1 หายไป

ไหนดก็พยายามเคี้ยวเชื้ญเอาความจริงจากเราให้ได้อย่างที่แล้ว
มา ส่วนพวกโจรหรือกำลังประชาชนทั่วๆไปนั้น ยังไม่ทราบข่าว
อะไรทั้งสิ้น นี่เป็นการสรุปเหตุการณ์ของน้อย”

ก่อนเที่ยงเล็กน้อย ระหว่างที่กองทัพทั้งหมดเดินมุ่งหน้า
ไปตามทิศทางนั้น ภูมิประเทศสองฟากฝั่งถนนเปลี่ยนแปลงไป
เรื่อย ๆ แสดงให้เห็นว่าใกล้เขตย่านชุมนุมชนเข้าไปทุกขณะ

ภูเขาเริ่มจะเตี้ยลง ไร่นาก็เริ่มจะหนาตาขึ้น แต่เป็นที่
น่าประหลาดใจอยู่ว่า หมู่บ้านหรือชมรมบางแห่ง แสดงให้เห็น
จากร่องรอยว่ามีคนอยู่อาศัยหนาแน่น เมื่อไม่เกิน 12 ชั่วโมง
มาแล้วนี่เอง กลับถูกปล่อยทิ้งไว้ให้ร้าง ไม่มีผู้คนเหลืออยู่ให้เห็น
เลย นอกจากสัตว์เลื้อยบางชนิด พวกกองทัพเหล่านั้นแยกย้าย
กันเข้าไปทำการสำรวจอย่างถี่ถ้วน รวมทั้งบุกตรวจตะลุยก้นหา
ไปตามไร่นาข้าวโพดด้วย แต่ก็ไม่พบอะไร แล้วก็กลับเข้ามา
รายงานให้ฝ่ายผู้บังคับบัญชาทราบ

เชลยทั้ง 11 ชีวิตไม่เข้าใจว่าทหารเหล่านั้นเข้ามารายงาน
เจ้านายตามลำดับชั้นว่าอย่างไร แต่ก็ทราบดีในทันทีว่าหมู่บ้าน

นิคมคามเหล่านี้นคงจะเป็นหมู่บ้านที่ต้องสงสัยถูกหมายหัวจาก กองทัพไว้แล้วว่าจะต้องมีการสังหารฆ่าฟัน หรือจับกุมราษฎร โดยข้อหาว่าฝักใฝ่กับพวกทหารโจรที่เข้าทำการปล้นกองทัพ เมื่อคืนตอนดึก แต่พวกนี้กินกรู หรือมิฉะนั้นก็คงได้รับการเตือน ให้ทราบล่วงหน้าจากพวกโจรอยู่ก่อนแล้ว จึงรีบอพยพเร็นตัว ไปซ่อนหนีเสียก่อนที่กองทัพจะเคลื่อนผ่านมาถึง

รหัสยะยีนมำกัฏกราม กวาดตามองสภาพหมู่บ้านอัน ไม่น่าจะร้างไปอย่างรวดเร็วนั้นอย่างเด่นเคื่อง แล้วก็ควมม้าตรง เข้ามาที่เกวียนของกุดะมะ กระโดดหายเข้าไปในเกวียน ชุบชิบ ปรีกษาหรืออยู่ครุใหญ่ ส่วนกองทัพก็คงเดินล้าหน้าไปเป็นปกติ โดยไม่ได้หยุดให้เสียเวลา ทว่าพอคล้อยหลังไม่เกินครึ่งกิโลเมตร ฝายชลยที่หันกลับไปมองด้านหลังก็เห็นกลุ่มควันไฟลอยโขมง พร้อมกับเปลวอันแดงฉาน

มันหมายถึงว่า แม้จะเอาตัวใครไม่ได้สักคน ทั้งหมู่บ้าน ประมาณ 30 กว่าหลังคาเรือนก็ถูกแกล้งเผาผลาญเสียแล้ว แต่ก็ยังดีที่พวกนั้นยังไม่ได้เผาผลาญพืชพันธุ์ทางเกษตร เพราะ อย่างน้อยก็รู้นั้นเป็นเสบียงที่พวกตนจะมาเก็บเกี่ยวได้ภายหลัง เช่นกัน

แล้วรหัสยะก็ไพล่ออกมาจากเกวียน กระโดดจากแอก
เกวียนขึ้นบนหลังม้าขยับจะควบผละไปด้วยสีหน้าบึ้งตึง มาเรีย
แสรังทักทายไว้ก่อน

“รหัสยะ อาการของกุดะมะเป็นอย่างไบบ้าง? ในสายตา
ของท่าน?”

เพราะผู้หญิงรูปสวยผมทองทักทายด้วย จอมโหดผู้กำลัง
หงุดหงิดจึงมีสีหน้าดีขึ้น

“ก็ดีขึ้นมากทุกเวลาที่ผ่านไป”

“หมู่บ้านใหญ่ที่เราผ่านกันมาเมื่อครู่นี้ หาผู้คนไม่ได้เลย
เหตุใดทหารของท่านจึงเผาผลาญบ้านเรือนร้างปราศจากผู้คน
นั้นเสียจนหมด?”

คราวนี้รหัสยะส่าย

“พวกมันหลบหน้าเข้าป่าไปหมด พอกองทัพผ่านไปก็จะ
ย้อนกลับมาอีก เราจึงสั่งให้เผาเคหะที่อาศัยของพวกมันเสีย”

กล่าวจบ ขุนพลรหัสยะพระอนุชาภิเษกขึ้นมองตะวัน
เหมือนจะคำนวณเวลา แล้วก็ควมม้าแยกหายไปในหมู่กองทัพ

อันหนาแน่น

กุดะมะคลานออกมาทางด้านหลังของเกวียน กำลังเหม่อ
มองไปยังกลุ่มควันไฟนั้นด้วยใบหน้าอันคล้ำหมองเช่นกัน
เซษฐาสังเกตเห็นเช่นนั้น ก็เรียกน้องสาวผู้เดินปรึกษาหารือกับ
รพินทร์อยู่อีกด้านหนึ่งของเกวียน แล้วบ้วนปากเป็นความหมาย
ให้เห็น ดารินจึงโดดขึ้นไปนั่งห้อยเท้าเคียงคู่กับชายชราอย่าง
สนิทสนม

“สีหน้าของท่านมีกังวลเหลือเกิน ท่านผู้เฒ่า”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนครผินยิ้มเศร้าๆ

“ท่านทราบไหม หมู่บ้านที่กำลังถูกเผาทำลายโดยไม่มี
คนเลยเหล่านั้น เมื่อ 60 กว่าปีก่อนนี้ เต็กคนหนึ่งถือกำเนิด
ขึ้นมาจากที่นั่น?”

“ใคร และมีความสำคัญอย่างไร?”

“กูตะมะ...ผู้หนึ่งมองดูเปลวไฟที่กำลังเผาผลาญมันอยู่ใน
ขณะนี้”

เป็นคำตอบที่เศร้าลึกแผ่วเบา แล้วกล่าวเหมือนจะรำพึง
ต่อมาว่า

“ผืนดินบริเวณนี้อุดมสมบูรณ์ดีที่สุดในว่าจะปลูกพืช
พันธุ์อะไรก็จะงอกงามและให้ผลโดยเร็ว แผ่นดินนั้น ขุดลงไปลึก
เพียงแค่ 2 ศอก ก็จะพบน้ำอันใสสะอาดจิตสนิท”

ดารินเอียงหน้ามอง

“ทั้งๆที่คนหนีออกไปหมดแล้ว รหัสยะก็ยังสั่งให้เผา”

หล่อนเอ่ยเสียงหนักๆ กูตะมะนิ่งเหม่อซึม

“ท่านไม่ยับยั้งห้ามเขาไว้หรือกลัวหรือ ว่าถึงจะเผาก็ไม่
ประโยชน์อะไร?”

“ก็ไม่มีประโยชน์อันใดเหมือนกันที่เราจะห้ามเขา รหัสยะ
กำลังคั่งแค้น เขาจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นว่าเป็นศัตรูของ

เขา”

“แล้วเขาไม่รู้หรือหรือว่า หมู่บ้านนิคมนั้นเคยเป็นที่เกิดของที่ปรึกษาฝ่ายทหารของเขาเอง”

“รหัสยะไม่รู้หรือ และถึงจะรู้... เขาก็คงไม่สนใจอะไร เพราะขณะนี้ทุตะมะไม่ได้มีญาติพี่น้องใด ๆ เหลืออยู่ที่นั่นอีกแล้ว”

“นี่แปลว่า ทุกหมู่บ้านนิคมคามที่กองทัพนี้จะผ่านไปสองฟากถนน จะต้องถูกทำลายไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงตัวเมืองหรือ?”

“ไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไปทุกหมู่บ้านหรือแม่หญิง บางหมู่บ้านจะไม่ถูกทำลาย เพราะราษฎรในหมู่บ้านนั้น ๆ เป็นฝ่ายของทหารหลวงและนายบ้านก็มียศเป็นทหาร ส่วนมากจะเป็นหมู่บ้านในละแวกใกล้เขตซานพระนครเข้าไป หมู่บ้านที่ห่างไกลออกไปตามชายแดนรอบทิศเท่านั้น ที่อยู่ในเขตอันตรายของการกวาดล้าง”

“เราจะเอาอะไรมายึดถือว่าหมู่บ้านไหนเป็นฝ่ายของสิงหรา หรือหมู่บ้านไหนเป็นฝ่ายของอรชุน?”

“เมื่อก่อนหน้านี้ 1 ปีเศษ สิงหราออกประกาศไปทั่ว

แผ่นดิน ให้ประชาชนชาวมรกดนครทั้งสิ้นที่แยกย้ายกันออกไป
ทำมาหากินอยู่ตามเขตรอบนอกชนบทอันห่างไกล ให้อพยพ
เข้ามาอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับตัวพระนครในรัศมี 50 โยชน์
ถ้าใครอยู่ห่างไกลจากนั้นออกไปจะไม่รับรองความปลอดภัย
และอาจถือว่าเป็นฝ่ายที่กระด้างกระเดื่องต่อแผ่นดินทั้งสิ้น
เพราะสิงหราคอยหัวนระแวงว่า ยิ่งห่างไกลออกไปเท่าใด ก็จะ
ตกเป็นกำลังของอรชุนมากขึ้นเท่านั้น”

ดารินหัวเราะหยันๆอยู่ในลำคอ

“ถ้านั้นทำไมไม่แบ่งประเทศนี้ออกไปเป็นสองประเทศเสีย
รู้แล้วรู้รอด สิงหราปกครองส่วนหนึ่ง อรชุนปกครองอีกส่วน
หนึ่ง”

“มันก็เป็นอยู่เช่นนี้มานานแล้วนะท่าน เพียงแต่ว่าจะไม่มี
ใครพูดกันออกมาตามความจริงเท่านั้น ก็เพราะการแบ่งแยกกัน
ปกครองชนิดนี้แหละ การรบราฆ่าฟันมันจึงเกิดขึ้นไม่รู้จักจบสิ้น
คนมั่งคั่งกับคนคิดที่จะกดขี่เป็นนายอยู่ในเขตเมือง คนยากจน
คนถูกกดขี่ แยกย้ายกันอยู่ตามชนบทรอบนอก”

ดารินหัวเราะอีกครั้ง ชี้น้ำกุ่มะมัลล่อๆ

“ส่วนท่านก็เป็นฝ่ายมั่งคั่ง ฝ่ายผู้กดขี่”

“ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่เราจะแก้ตัวหรือปฏิเสธ”

“แล้วท่านรู้ไหมว่า ฝ่ายมั่งคั่งกับฝ่ายยากจน ใครจะมีจำนวนมากกว่ากัน?”

“ฝ่ายยากจนย่อมมีจำนวนมากกว่าแน่นอน!”

“เพราะฉะนั้น ท่านรู้อีกหรือไม่ว่า ถ้าเกิดสงครามสู้รบกัน อย่างแท้จริงขึ้น ฝ่ายไหนจะเป็นฝ่ายชนะ?”

คราวนี้ทุตะมะไม่ตอบ หล่อนจึงถามต่อไปคนละเรื่องว่า

“เมื่อครู่นี้ รหস্যะเข้าไปพบท่านเรื่องอันใด บอกเราได้ไหมหากไม่มีความลับระหว่างเรากับท่าน”

“มีรายงานข่าวที่ไม่ดีนัก”

“รายงานข่าวอะไร?”

“กองทหารม้าที่ออกติดตามกองโจรเมยานีไปเมื่อเช้านี้ จำนวน 300 ม้า ปะทะกับกำลังโจร ซึ่งเป็นทหารม้าเช่นกันที่คอยดักล่าอยู่แล้ว เหลือรอดตายเพียง 30 คนเท่านั้น ส่วนทหาร

ม้าอีกกองหนึ่ง ที่แยกออกไปทำการทำลายล้างราษฎรในจุดหมายต่าง ๆ ตามแต่รหัสยะจะสั่งก็ทำงานไม่สำเร็จผลดังมุ่งหมาย บางแห่งอพยพหนี บางแห่งมีกำลังโจรคอยดักรุมป้องกันและตีโต้จนต้องแตกพ่ายกลับมา รหัสยะทำการครั้งนี้ด้วยโทสะ และคิดว่ากำลังของตนเหนือกว่า แต่ฝ่ายโจรทำการด้วยแผน และใช้ยุทธวิธีที่ฉลาด ทั้งหลอก ทั้งล่อ และทั้งลวง”

ดาร์รินเพลอตัว ตบมือหัวเราะชอบใจ

“วิเศษจริง! ให้มันได้แบบนี้สิ เมยานี ไม่เสียแรงเลย ที่เกิดมาเป็นลูกสาวคนเดียวของอดีตขุนพลผู้กำลังจะกู้ชาติ”

ทั้งหมดหยุดพักกินอาหารกลางวันกันเมื่อตะวันเริ่มจะเบนบ่าย เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เคลื่อนขบวนต่อไปตามถนนสายที่มีผิวราบเรียบแน่น แต่สูง ๆ ต่ำ ๆ ไปตามเนินเขาเหล่านั้น ถนนซึ่งมีนามว่าถนนพระคิระ ตามลายแทงของมังมหานรธา ซึ่งบัดนี้พิสูจน์ชัดออกมาแล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความจริงทั้งหมด ไม่มีอะไรเป็นมดเท็จหรือกุขึ้นเลย

ครั้นแล้ว ระหว่างที่กองทัพทั้งหมดกำลังเดินอยู่ในหุบ

ต่ำสุดของถนนที่ทำท่าเหมือนจะลาดลงไปสู่กันหลุม แล้วกำลังจะบ่ายหน้าขึ้นปลายถนนส่วนบนอันสูงลิบ กลางตะวันบ่ายอันส่องจ้า เงาสะท้อนของอะไรชนิดหนึ่งก็ฉายวับมาให้เห็นอยู่สองสามแวบ

ในกลุ่มนายจ้างนั้น เชษฐาเป็นคนตาไวที่สุด เขาเริ่มมองเห็นแล้วด้วยความแปลกใจและให้ความสนใจเป็นพิเศษ พอมันแวบเป็นครั้งที่ 3-4 เขาก็เรียกรพิณทร์กับไชยยันต์ให้เข้ามาใกล้ ส่วนดารินกับมาเรียก็เคียงขนานเข้ามารวมกลุ่มในทันที

ที่มาของประกายแสงเป็นแห่งใดแห่งหนึ่งบนยอดเขาสูงลิบอันดักสกดอยู่เบื้องหน้า ซึ่งถนนสายนี้จะต้องผ่านไปพวกทหารหลวงของมรกดนครอาจสังเกตเห็นอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ไม่มีใครสนใจใส่ใจทั้งสิ้น

ทั้งรพิณทร์และไชยยันต์ก็ไม่ได้ถามหรือแสดงท่าผิดสังเกตใดๆเช่นกัน เมื่อเชษฐาเรียกให้เข้ามา แล้วบ้วนปากเป็นสัญญาณขึ้นบอก

ประมาณ 5 วินาที มันจะวาบมาครั้งหนึ่ง เหมือนจะเป็น
การเตือนให้เห็นเสียก่อน ไม่มีปัญหา แสงกระจกส่องกับตะวัน
กล้ายามบ่ายแน่นอน

“แงซาย”

ดารินกายสั้นน้อยๆ กระชิบออกมาเบาที่สุด

ทุกคนใจเต้นระทึก ครั้นแล้ว ต่อมาอีกประมาณ 5-6 นาที
ของการทดลองฉายแสงเหมือนจะเตือนให้รู้สึกตัวก่อนหน้านี้ รหัส
‘มอร์ส’ ก็เริ่มส่งมาทันที

“...แงซาย เรียกผู้กองรพินทร์ และพวกเราทุกคน...”

นั่นคือประโยคแรกที่ส่งมา และซ้ำๆ กันอยู่สามเที่ยว
ไชยยันต์ควักสมุดบันทึกออกมาพร้อมปากกา ส่งให้จอมพราน
ทันที บอกเร็วปรือ

“คุณเตรียมจดเถอะ ผู้กอง เชื่อว่าคุณอ่านรหัสได้คล่อง
กว่าผม จดให้ละเอียดที่สุด เพื่อว่าพวกเราจะได้เห็นและอ่านกัน
ออกหมดทุกคนโดยไม่ต้องมาคอยแปลด้วยวาจากันอยู่ที่ละ
ประโยค”

รพินทร์ ไพรวลัย รับผิดชอบกับปากกามาโดยเร็ว เตรียมจดข้อความตามคำสั่งนั้น

“รับสัญญาณ และขอให้รับทราบอย่างเดียว ไม่ต้องตอบ ...แฉขายปลอดภัย และอยู่ในกองทัพประชาชนแล้ว ขอให้พวกท่านเดินทางไปให้พบสิงหรา เพื่อหาทางช่วยชีวิตนายชดและหนานอินให้ออกมาได้ก่อน...หากสิงหราถามถึง ‘คนที่ 12’ อย่าปฏิเสธ ให้พวกท่านยอมรับว่ามาด้วย เพื่อใช้เป็นข้อต่อรองกับชีวิตของสองคนที่ท่านต้องการ แฉขายจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยชีวิตนายชดและหนานอินเป็นอันดับแรก ขอให้ท่านรับทราบไว้เพียงเท่านี้ก่อน”

ข้อความเหล่านั้นส่งเข้ามาสามเที่ยว แล้วก็ลบลายไปท่ามกลางความเขียวครึ้ม และขุ่นมัวของยอดเขาสูงเบื้องหน้า

รพินทร์ฉีกข้อความที่จดแปลความหมายแล้ว ส่งไปให้เซษฐาดูเป็นคนแรกแล้วเวียนให้ดูกันต่อๆจนครบถ้วนหมดทุกคน